

- 2) Skorygowana kwota kwalifikowalności zawarta we wzorze gromadzenia danych opracowanym przez Komisję na podstawie art. 7 ust. 5 decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady stanowi – nawet jeśli mierzalne ciepło importowane z instalacji nieobjętej systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej można przypisać do konkretnego przepływu ciepła – jednolitą kwotę, która, w szczególności na potrzeby obliczenia liczby uprawnień do emisji przydzielanych bezpłatnie podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe, powinna być obliczana i stosowana zgodnie z ogólnym podejściem do przepływów ciepła w tej podinstalacji.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 akapit trzeci decyzji 2011/278 należy interpretować w ten sposób, że dany proces podinstalacji objętej wskaźnikiem emisyjności opartym na ciepłe nie jest wykorzystywany w sektorze lub podsektorze narażonym na znaczące ryzyko ucieczki emisji, w wypadku gdy proces ten dotyczy ciepła wykorzystanego do wytworzenia zimna eksportowanego do podmiotu – i zużywanego przez ten podmiot – który nie jest objęty systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych na poziomie Unii Europejskiej i który należy do sektora lub podsektora uznawanego za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, ponieważ ciepło nie jest wykorzystywane przez ten podmiot.

(¹) Dz.U. C 103 z 30.3.2020.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – UAB „Manpower Lit” / E.S., M.L., M.P., V.V., R.V.

(Sprawa C-948/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Praca tymczasowa – Dyrektywa 2008/104/WE – Artykuł 1 – Zakres stosowania – Pojęcia „przedsiębiorstwa publicznego” i „prowadzenia działalności gospodarczej” – Agencje Unii Europejskiej – Europejski Instytut ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) jako „przedsiębiorstwo użytkownik” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy – Artykuł 5 ust. 1 – Zasada równego traktowania – Podstawowe warunki pracy i zatrudnienia – Pojęcie „tego samego stanowiska” – Rozporządzenie (WE) nr 1922/2006 – Artykuł 335 TFUE – Zasada autonomii administracyjnej instytucji Unii – Artykuł 336 TFUE – Regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii]

(2022/C 11/06)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: UAB „Manpower Lit”

Strona pozwana: E.S., M.L., M.P., V.V., R.V.

Sentencja

- 1) Artykuł 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tej dyrektywy objęte jest udostępnienie przez agencję pracy tymczasowej osób, które zawarły z tą agencją umowę o pracę w Europejskim Instytucie ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE), w celu świadczenia jej w tym instytucie.

- 2) Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy 2008/104 należy interpretować w ten sposób, że stanowisko zajmowane przez pracownika tymczasowego udostępnionego Europejskiemu Instytutowi ds. Równości Kobiet i Mężczyzn (EIGE) można uznać za stanowiące „to samo stanowisko” w rozumieniu tego przepisu nawet przy założeniu, że wszystkie stanowiska, w odniesieniu do których EIGE zatrudnia personel bezpośrednio, obejmują zadania, które mogą wykonywać wyłącznie osoby podlegające regulaminowi pracownicemu urzędników Unii Europejskiej.

(¹) Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 9 listopada 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – LW / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-91/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Normy dotyczące kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2011/95/EU – Artykuły 3 i 23 – Korzystniejsze normy, jakie państwa członkowskie mogą utrzymać lub wprowadzić w celu rozszerzenia ochrony wynikającej z azylu lub ochrony uzupełniającej na członków rodziny beneficjenta ochrony międzynarodowej – Nadanie pochodnego statusu uchodźcy małoletniemu dziecku na podstawie statusu uchodźcy uzyskanego przez jego rodzica – Utrzymanie jedności rodziny – Najlepsze zabezpieczenie interesów dziecka]

(2022/C 11/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LW

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 3 i art. 23 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie możliwości nadania przez państwo członkowskie na podstawie korzystniejszych przepisów prawa krajowego, mających na celu utrzymanie jedności rodziny, pochodnego statusu uchodźcy małoletniemu dziecku obywatela państwa trzeciego, który uzyskał ten status na podstawie systemu ustanowionego przez tę dyrektywę, nawet jeśli to dziecko urodziło się na terytorium tego państwa członkowskiego i posiada, za pośrednictwem drugiego ze swoich rodziców, obywatelstwo innego państwa trzeciego, na którego terytorium nie groziłoby mu prześladowanie, pod warunkiem, że do tego dziecka nie znajduje zastosowania podstawa wykluczenia, o której mowa w art. 12 ust. 2 tej dyrektywy, oraz że owo dziecko nie ma, wskutek posiadanego obywatelstwa lub innych elementów charakteryzujących jego osobisty status prawny, prawa do lepszego traktowania we wspomnianym państwie członkowskim w porównaniu z sytuacją, w której nadano by mu status uchodźcy. W tym kontekście nie ma znaczenia ustalenie, czy od dziecka i jego rodziców można racjonalnie oczekiwać osiedlenia się na terytorium tego innego państwa trzeciego.

(¹) Dz.U. C 209 z 22.6.2020.